[א]אמר ר' יוסי בר' חנינא ומודה רבי [ב] אליעזר במפריש נקבה לאשם דאין בנה קרב אשם פשיטא עד כאן לא קאמר רבי אליעזר אלא במפריש נקבה לעולה דאיכא שם עולה על אמו אבל גבי מפריש נקבה לאשם דליכא שם אשם על אמו אפילו רבי אליעזר מודה דלא קרב אשם אי לאו דאשמעינן הוה אמינא טעמא דרבי אליעזר לאו משום [ב] דשם עולה על אמו אלא משום דחזי ולד להקרבה והאי נמי הא חזי להקרבה קמ"ל [א] אי הכי אדמשמע לן דאין בנה קרב אשם נישמעינן דאין בנה קרב עולה והוא הדין לאשם אי אשמעינן עולה הוה אמינא עולה הוא דלא קרבה דלא אקדשה לאמה קדושה [ג] עוברה אבל אשם אימא [ב] ולד קרב אשם קמ"ל [ד]: **מתני'** [א]המפריש נקבה לאשם [ה] תרעה עד שתסתאב ותימכר ויביא בדמיה אשם ואם קרב אשמו יפלו דמיו לנדבה [ב]ר' שמעון אומר תימכר שלא במום: **גמ'** [ו] ולמה לי תסתאב תימכר כיון דלא חזיא [ז] למילתא היינו מומא אמר רב יהודה אמר רב היינו טעם דאמרינן מיגו דנחתא לה קדושת דמים נחתא [ח] נמי קדושת הגוף אמר [ג]רבא [ט] זאת אומרת [ד]הקדיש [ד]זכר לדמיו [י] קדוש קדושת הגוף איתמר הקדיש זכר לדמיו רב כהנא אמר קדוש קדושת הגוף רבא אמר אינו קדוש קדושת הגוף והדר ביה רבא [יא] לדרב כהנא מדרב יהודה אמר רב: ר"ש אומר תימכר שלא במום: א"ל רב חייא בר אבין לר' יוחנן (א) [יב] מיגו דנחתא ליה קדושת דמים תיחות ליה נמי קדושת הגוף א"ל [יג] ר' שמעון לטעמיה דאמר כל מידי דלא חזי ליה לגופיה לא נחתא ליה קדושת הגוף דתניא [ה]אשם בן שנה והביאו בן שתים והביאו בן שנה כשירה ולא עלו לבעלים לשם חובה ר' שמעון אומר [ו]כל עצמן אינן קדושין והרי מחוסר זמן דלא חזי וא"ר שמעון [ז]דקדוש שאני מחוסר זמן דחזי למחר אי הכי אשם בן שתים והביאו בן שנה הא חזי לשנה אלא היינו טעמא דר"ש במחוסר זמן דיליף [יד] ליה מבכור [ח]כדתניא ר' שמעון בן יהודה אמר משום רבי שמעון [ט]מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר והרי הוא כבכור מה בכור קדוש לפני זמנו וקרב [טו] לאחר זמנו אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו ת"ר [י] המקדיש נקבה לעולתו

ולפסחו

ליכא שם אשם על אמו. דלא מצינו אשם נקבה הילכך לא חל עליה שם אשם: והאי נמי חזי להקרבה. וליקרב אשם: קמ"ל. דטעמיה דרבי [טו] אליעזר משום דאיכא שם עולה על אמו והא ליכא שם אשם על אמו: אי הכי. דטעמיה משום שם אמו הוא לישמעינן רבי יוסי בר"ח דאין בנה קרב עולה דליכא שם עולה על אמו דאשם קרייה והוא הדין דידענא דלאשם לא קרב דהשתא ומה לעולה דאימיה לדמי עולה אזלא אמרי' דלא קרב לעולה לאשם דאימיה דלא היא ולא דמיה אזלי לאשם כ"ש דלא קרב: **מתני' תימכר שלא במום.** דהואיל ולא חזיא למילתיה מום גמור הוא זה ולא קדשה קדושת הגוף ותמכר מיד [יז] ותביא[ט] בדמיה אשם. ואע"ג דגבי מפריש נקבה לעולה לא פליג ר' שמעון דודאי בעיא מום התם הוא דאיכא שם עולה עלה בעוף אבל אשם נקבה לא מצינו [יח] והיינו מומא ולא קדשה אלא לדמי: **גמ' נחתא לה נמי קדושת הגוף.** להא מילתא דבעיא מום: **זאת אומרת כו'.** מדבעיא מום ואף על גב [יט] דלדמי [ג] מקדשה אלמא קדשה קדושת הגוף ומיהו האי דלא מקרבה משום דאין אשם בא נקבה זאת אומרת הקדיש זכר לדמי עולה או אשם מיגו דנחתא ליה קדושת דמים נחתא ליה קדושת הגוף וכיון דאיהו גופיה חזי להקרבה קרב: **מדרב יהודה אמר רב.** [כ] דתרצה למתניתין דאמרינן מגו: [כא] **אשם בן שתי שנים.** אשם גזילות ומעילות ושפחה חרופה דכתיב בהו איל (ויקרא ה, יט): **אשם בן שנה.** אשם נזיר ומצורע דכתיב בהו כבש (במדבר ו ויקרא יד): **כל עצמן אינן קדושין.** כל עיקר אינן קדושין: **מחוסר זמן וא"ר שמעון דקדיש.** כדאמרינן בשחיטת חולין בפרק אותו ואת בנו (דף פ.) דקתני שהיה רבי שמעון אומר כל הראוי לבא לאחר זמן השוחטו בחוץ עובר בלא תעשה [כב]: **בכור קדוש.** ברחם דהיינו לפני זמנו [כג]: **לעולתו.** עושה תמורה דאיכא שם עולה עליה בעוף:

לפסחו

אמר רבי יוסי בר' חנינא ומודה רבי אליעזר. אע"ג דגבי מפריש נקבה לעולה אמר דהולד עצמו יקרב עולה מפריש נקבה לאשם מודה הוא דאין בנה קרב אשם אף קודם כפרה: **פשיטא** עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם אלא גבי מפריש נקבה לעולה דאיכא שם עולה על אמו כו'. הכא לא מצינו לפרושי כלשון שני דרש"י דלעיל ולומר דתחילת הקדש האם לשם עולה הופרש שהרי מפריש נקבה לאשם נמי תחילת הקדש האם לשם אשם הופרש ולפי זה היה לנו לומר דבנה קרב כאשם אלא דע"כ שאנו צריכין לפרש לשון ראשון של רש"י ולומר דאיכא שם עולה על אמו בעולת העוף ותימה דהיכי עביד פשיטא מיניה [כג] ועוד דלעיל פירשתי דעולת העוף על אמו לא מהני להכשיר הולד ונראה למורי לפרש דאיכא שם עולה על אמו דסוף [כד] האם להיות דמיה לעולה לפיכך דין הולד ליקרב עולה כאמו אבל גבי נקבה לאשם אם יקרב הולד אשם לא יהיה כאמו שהרי ילדה האם מאשם ותהא דמי עולה ואין [י]זה דין לחלק [כה] חילוק הולד מדין אמו ואע"ג דלעיל אסיק רבא גבי מפריש נקבה לפסחו דפליג ר"א ארישא פי' אם ילדה קודם הפסח[ל] [כו] וקרב הולד עצמו פסח אע"ג דסוף האם להיות שלמים היינו משום דמותר הפסח קרב שלמים וחשיב להו רבא כחדא:

אדמשמע לן דאין בנה קרב אשם לישמעינן דאין בנה קרב עולה וכ"ש אשם. לפרש"י ה"פ ומה עולה לא הוי אע"ג דאיכא שם עולה על אמו בעולת העוף כל שכן דאשם לא הוי דליכא שם אשם על אמו ולפי' הרמ"ר ומה עולה לא הוי אפילו נתכפר אף על גב דסוף האם להיות עולה כ"ש דאשם לא הוי קודם כפרה דאין סוף האם להיות אשם אם בנה קרב אשם:

רבי שמעון אומר תימכר שלא במום. והא דלא פליג נמי רבי שמעון במפריש נקבה לעולה וליתא תימכר שלא במום [כז]ולמאן דאית ליה בגמרא אליבא דר"ש דמפריש נקבה לעולה דוקא עושה תמורה אבל מפריש נקבה לאשם אינו עושה תמורה שפיר דלא פליג אעולה כמו אאשם דעולה יש לה קדושת הגוף טפי מאשם דעולה עושה תמורה ואין אשם עושה תמורה אבל לר"ש בן יהודה דאית ליה אליבא דר' [כח] [נ]אליעזר [ג]אף לעולתו אין עושה תמורה וא"כ במפריש נקבה לעולה נמי תימכר שלא במום נ"ל דפליג באשם וה"ה בעולה ונקט גבי אשם לאשמועינן [כט]אפילו הכי יפלו דמיו לנדבה: **זאת** אומרת הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף. ותימה למורי הר"ר שמואל מאי שנא ממקדיש לדמי נסכים דאמר בפ"ק דשבועות (דף יא.) דלאו קדוש קדושת הגוף [ל] [ס]ושמא י"ל דהכא אתיא כר"ש דאמר לקמן בסמוך דכל מידי דלא חזי לגופיה לא נחתא ביה קדושת הגוף[ע]: **אשם** בן שנה והביאו בן שתים והביאו בן שנה כשר ולא עלו לבעלים לשם חובה. תימה בפרק התכלת (מנחות דף מח:) תני פסול ותעובר צורתו ויצא לבית השריפה וי"ת דהכא אתיא כר' שמעון דאמר הכא דכל עצמן אינן קדושים ומיירי התם שהביאו ושחטו בעזרה והוי כשוחטים קדשי בדק הבית בפנים דפסול והא דבעי עיבור צורה [לא]והיינו טעמא דלא ליחלפו בשאר קדשים פסולין דבעי עיבור צורה והרב ר' אפרים תירץ [לב] דהכא כשלא לשמו ומשום הכי כשר והתם מיירי לשמו ודומיא מצינו בפרק בתרא דזבחים (דף קיד:) דאמר מחוסר זמן בבעלים פטור פירוש אם שחטו בחוץ ואמר רב חלקיה בר טוביה עלה לא שנו אלא שלא לשמו אבל לשמו חייב משום שחוטי חוץ הואיל וחזי בפנים אלמא היכא דשחט אשם [פ]שלא לשמו ראוי לפנים הוא מיהו ק"ק כיון דהכא מיירי כשלא לשמו מאי איריא דלא עלו לבעלים לשם חובה משום דשינה בן שנה מבן שתי שנים תיפוק ליה דלא עלו משום דשלא לשמו הוא [לג]וע"ל דהכא מיירי לאחר שניתק לרעייה והתם מיירי בלא ניתק והוי אשם פסול[צ]: **והא** מחוסר זמן דלא חזי ואמר ר"ש קדיש לגופיה. במסכת [ק]חולין [לד]פרק אותו ואת בנו (דף פא.) דקתני ר"ש אומר כל הראוי לבא לאחר זמן השוחטו בחוץ עובר בלא תעשה:

אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו. תימה דאיתא בפ"ג דבכורות (דף כח.) וילף מקדשים דלא קדישי משמע דקדשים אינם קדושים כמחוסר זמן ועוד דאמר בעלמא (זבחים דף יב.) לילה לקדושה יום להרצאה משמע דליל שמיני דוקא קדיש אבל מקמי הכי [לה] לא ויש לומר דה"מ לכתחילה אסור להקדישו מחוסר זמן מיהו אם עבר והקדיש קדיש דילפינן ליה מבכור [לו]: [וע"ע תוס' בכורות כח: ד"ה אף וכו']:

עין משפט נר מצוה

יז א מיי' פ"ד מהלכות פסה"מ הלכה נו:
יח ב מיי' פט"ו מהל' מעה"ק הל' ה ופ"ה מהל' ערכין הלכה יד:
יט ג מיי' פ"ד מהלכות פסה"מ הלכה כו:
כ ד מיי' פ"ו מהלכות בכורות הלכה יד יסת"ק:

מוסף רש"י

הקדיש זכר. איל זכר, ולהכי נקט דהא זכר דבעולה איירי דהא ונקבה לא חזיא לעולה וליכא למימר קדשה קדושת הגוף (לעיל יא:). דליכא דמייתו קרבן שלה מייתו (בכורות יד.). לדמיו. שימכרנו ויביא בדמיו עולה (שם). קדוש קדושת הגוף. הוא עצמו קדוש קדושת הגוף ויקרב עולה (שם) ואינו יכול למוכרו הואיל והוא גופיה חזיא לעולה והוא עצמו יקרב לעולה (לעיל יא:) דמיגו דנחתה ליה קדושת דמים נחתה ליה קדושת הגוף הואיל והוא חזי לגופיה (ערכין ה.) ואינו נמכר אחר שמקדישו והוא עצמו ראוי להקרבה אינו יוצא מידי מזבח (שבועות יא.). והרי הוא כבכור. כלומר וכבכור זה יש לו דין בכור, מה בכור קדוש לפני זמנו. שהרי קדושתו מרחם (בכורות כא.).

שיטה מקובצת

א] ר' אלעזר וכצ"ל לקמן: ב] משום דאיכא שם עולה: ג] קדושה אבל אשם כיון דאקדשיה לאימיה לאשם אימא: ד] קמ"ל ס"א ל"א אמר ר' יוסי בר חנינא כו' עד במפריש נקבה לעולה אי למ"ד איכא שם עולה על אמו קדיש הולד קדושת הגוף אי למ"ד למקום שהמותר הולך לשם הולד הולך קדיש הולד קדושת הגוף דמותרות לנדבת צבור אזלי אבל מפריש נקבה לאשם דליכא שם אשם על אמו אי נמי מותר לא קרב אשם ולד נמי לא קדיש קדושת הגוף איצטריך ס"א טעמא דר' אלעזר דקסבר כיון דאקדשיה אימיה קדושת דמים אקדשיה נמי לולד קדושת דמים ומיגו דקדיש קדושת דמים קדושת הגוף נמי נחתא ליה דהא חזי ואימא ה"נ א"כ נפלוג ר' אלעזר במפריש נקבה לאשם ואנא אמינא כ"ש מפריש נקבה לעולה וילדה דאיכא שם עולה על אמו א"נ משום דלמקום שהמותרות הולכות לשם הולד הולך: ה] לאשם בבכורות (דף מא ע"ב) בתוס': ו] גמ' ל"א אמר מר תרעה למה לי רעיה והא נקבה לא חזיא לאשם קדושת דמים הוא דנחתא לה אמר רב יהודה אמר רב כגון שהקדיש קדושת הגוף דנהי דלא חזיא לאשם לשלמים מיהא חזיא איכא דאמרי לה בהדין לישנא אמר רב יהודה אמר רב כגון שהקדיש קדושת דמים ומיגו דנחתא לה קדושת דמים קדושה נמי קדושת (הגוף) אמר רבא כו': ז] חזיא למילתיה היינו מומא כו' היינו טעמא דאמרינן: ח] נחתא לה נמי: ט] זאת אומרת כו' והוא עצמו יקרב עולה ואמרינן ימכר לצרכי עולה ולא ירעה כמו המפריש נקבה לעולה דצריכה לרעיה ולא הוא עצמו כו' דמגו דנחתא כו'. תוס': י] זכר לדמיו. עתו' ערכין (דף כ' ע"ב) ד"ה אמר: יא] רבא לגבי דרב כהנא: יב] יוחנן לר"ש מיגו דנחתא לה קדושת דמים תיחות לה נמי: יג] א"ל ס"א מ"ט דר"ש דקסבר כל מידי דלא הוי להקרבה לאלתר לא קדיש קדושת הגוף מגא תיובתא דתניא: יד] דיליף ליה מבכור תימה א"כ בן שתים והביאו בן שנה נמי ליקדש דהיינו מחוסר זמן ואר"י דלא ילפינן מבכור ומעשר אלא מחוסר זמן שאין ראוי לשום קרבן כגון קודם ח' ימים ואותו ואת בנו ותורים שלא הגיע זמנן אבל בן שנה דחזי לקרבנות אחרים מיגרע גרע כיון דחזי לעלמא וכאן דחזי. תוס': טו] וקרב בזמנו אף מחוסר זמנו כו' וקרב בזמנו ת"ר: טז] דר' אלעזר אות י' נמחק: יז] מיד ויביא בדמיה: יח] מצינו הס"ד ומה"ד נמי היינו מומא כו' לדמי נחתא לה והד"א: יט] ואע"ג דסתמא לדמי אות ד' נמחק: כ] מגו הס"ד ומה"ד אשם בן שנה כו' כבש הס"ד ואח"כ מה"ד אשם בן שתי שנים כו' איל הס"ד ומה"ד כשרה. וקדיש קדושת הגוף דאינו יוצא מידי מזבח לעולם בלא מום אלא קרבן נדבה. הס"ד ומה"ד ולא עלו לבעלים לשם חובה, וצריכין להביא עוד חובתן. הס"ד ומה"ד כל עצמן: כא] תעשה מחוסר זמן כבש פחות מח' ימים בכור: כב] זמנו וקרב בזמנו לאחר שמנה ימים: כג] מיניה דהא לא אמרינן עד השתא אליבא דשום תנא או שום אמורא דמהני שם עולה בעולת העוף ואדרבה לעיל פריך בפשיטות א"ה נפלוג כו' ולא חייש לטעמא דעולת העוף: כד] דסוף היום לא נדחית האם להיות דמיה לעולה דעולה בא נדבה לפיכך כו' כאמו ביוצא אבל גבי נקבה כו' ירחה האם מאשם דאין אשם בא נדבה ותהא דמי כו': כה] תיבת חילוק נמחק: כו] יקרב הולד אות ו' נמחק: כז] במום ולמאן דאית: כח] דר' שמעון דמפריש נקבה אין עושה תמורה והא נמי תיבת אלעזר ואות ב' נמחק: כט] לאשמועינן ס"א חידוש דאפילו לר"ש דאמר תימכר שלא במום יפלו דמיה לנדבה דס"ד דלא מיקרי מותר אשם אלא מאשם דקדיש קדושת הגוף אבל מותר אשם שאין בו קדושת הגוף אימא דלא מיקרי מותר אשם קמ"ל לנדבה. גליון ואע"ג דאשם שמת או שכפרו בעלים אזיל לנדבה היינו בתחלת ההקדש דהיה ראוי להקרבה ולכך המותר נמי קרב עולה אבל המפריש נקבה לאשם כיון שאין ראוי להקרבה גם נתכפר ס"ד דלא יפלו בנדבה. הרי"י ז"ל: ל] הגוף אליבא דרבא ושמא: לא] צורה דאין טעון עיבור צורה אלא קדשי מזבח היינו: לב] ע' בהשמטות בסוף המס': לג] הוא ור"ל דאשמעינן דאע"ג דאיכא תרי ריעותא כשר עי"ל: לד] במ' אותו: לה] ע' בהשמטות בסוף המס': לו] מבכור. וכן תירצו בתוס' זבחים קיד ב' ובבכורות כ"א ב' תירצו בע"א:

מסורת הש"ס

א) [לקמן כ:], ב) [לקמן כז:], ג) צ"ל רבה ועיין במסכת שבועות יא. דגרסינן אמר אביי והא מר הוא דאמר כו' והיינו רבה, ד) [לעיל יא: שבועות יא. בכורות יד: ערכין ה.], ה) מנחות מח: תוספתא דזבחים פ"א ה"ב, ו) [זבחים קיד:], ז) חולין פא. מעילה יב.], ח) בכורות כח: ט. נז:, ט) [תוספתא פ"ב ה"ג פ"ש] תוספתא דפסחים פ"ט ה"ח ע"ש, י) [צ"ל ויביא], כ) לחלק דין הולד מדין אמו, ל) דיקרב, מ) כמו ל"ק, נ) דר"ש דאף לעולתו, ס) רס"ק, ע) פ"ן ל"ק, פ) [וע"ע תוס' ערכין כ: ד"ה אמר], צ) בן שנה דהוי כמחוסר זמן שלא לשמו ל"ק, ק) [וע"ע תוספת מנחות מח: ד"ה ליתיה], ק) הוא נמצא ערוכה נמט' זבחים קיג: וכחולין גופא פריך מהך משנה. ל"ק.

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ל ר' חייא בר אבין לר' יוחנן נימא מגו: (ב) רש"י ד"ה מדרב יהודה אמר רב (דמתרצה) [דמתרצא] דמתניתין מוכח דאמרינן מגו:

הגהות הגר"א

[א] גמ' א"י אדמשמע. נ"ל אדאשמע פי' דכיון דאשמעינן דלא לעשי דכיון דולד חזי להקרבה קרב אשם נשמעינן כו': [ב] שם ולד קרב. אשם ל"נ: [ג] רש"י ד"ה ואת. מקדשה. נ"ל אקדשה:

רבינו גרשום

ליה באימיה. כלומר דלא אמרינן מה אמו אינה מקודשת אלא לדמים אף בנה נמי: ל"א והא מותר פסח כו': אמר רבינא הכא במאי עסקינן. אמאי קאמר ר' אלעזר הכא הוא עצמו יקרב פסח כגון דאפרשיה נקבה מעוברת לפסחו דאקדיש נמי עובר: ור' אלעזר סבר לה כר' יוחנן. דאמר אם שייר משוייר [ועובר לאו ירך אמו הוא] כדאמר ר' יוחנן הפריש חטאת מעוברת וילדה רצה מתכפר בה רצה מתכפר בולדה ועובר לאו ירך אמו אלא דמי כמאן דאקדשיה לעובר לחודיה הילכך אע"ג דהוא לא קדש קדושת הגוף אלא לדמים מ"מ הולד קדוש וקרב פסח. אבל הפריש נקבה ואח"כ נתעברה ההוא ירך אמו הוא ולא קרב פסח: דליכא שם אשם על אמו דלא אשכחן אשם נקבה: [אלא משום] דחזי ולד להקרבה. דזכר הוא והאי נמי ולד אשם דזכר הוא וחזי להקרבה ואימא ליקרב אשם להכי איצטריך למימר ומודה ר' אלעזר: אי הכי. דמשום הכי קאמר ומודה אמאי אשמעינן [דאין בנה דאשם קרב אשם: נשמעינן דאין בנה קרב עולה. אע"ג דאיכא שם עולה על אמו נקבה והוא הדין כ"ש דאין בנה קרב אשם דליכא שם אשם על אמו. ואבתי אמאי אמר אין בנה קרב אשם] איצטריך דאי אשמעינן [דאין עולה] [דאין בנה] קרב עולה באשם הוה אמינא עולה הוא דלא קרב דלא אקדשיה לאימיה קדושת עולה אלא קדושת אשם אבל אשם ליקרב דהא אקדשיה לאימיה לאשם קמ"ל דמודי רבי אלעזר דאין קרב אשם: ל"א פשיטא ע"כ לא אמר ר' אלעזר דולד קרב אלא במפריש נקבה לעולה דאי למ"ד משום דאיכא שם עולה על אמו ואי משום דמותר עולה עולה אבל מפריש נקבה לאשם דליכא שם אשם על אמו ומותר אשם לא קרב אשם ולד [נמי] לא קדיש ליקרב ולא איצטריך למימר ומודה ר' אלעזר: איצטריך. סד"א טעמא דר' אלעזר הוא דליקרב בנה [א]אשם [משום] ובאשם נמי ליקרב דקסבר כיון דאקדשה לאימיה קדושת דמים דאשם היינו חובתו ואשם לא קרב נקבה ולא קדשה אלא לדמים ומגו דקדיש קדושת דמים קדיש קדושת הגוף ונחתא ליה לולד דהא חזי דזכר הוא וליקרב להכי איצטריך ומודי ר' אלעזר. ונימא הכי נמי. [מגו דקדושת דמים קדיש קדיש קדושת הגוף וליקרב]: אם כן ראית ליה האי סברא נפלוג ר' אלעזר במפריש נקבה לאשם דבנה קרב אשם משום מגו וכ"ש במפריש נקבה לעולה דבנה קרב עולה דהא איכא שם עולה על אמו אי נמי משום דלמקום כו'. אלא מדפליג במפריש נקבה לעולה ולא פליג במפריש נקבה לאשם ש"מ דמודי דאין בנה קרב אשם: מתני' ואם קרב אשמו. שנתכפר באחר נעשה מותר ויפלו דמיו של אשם נקבה לנדבת צבור לשופר לעולה: ר' שמעון אומר. כיון דהמפריש נקבה שאינה קריבה הרי היא כבעל מום ותימכר לאלתר בלא רעייה: [זאת אומרת. כיון דנקבה צריכה רעייה משום דאמרינן מגו כ"ש מפריש זכר לדמיו דכיון דחזי גופיה להקרבה מגו דקדיש קדושת דמים קדיש קדושת הגוף]: מדרב יהודה אמר רב. ואמר רבא זאת אומרת. ש"מ הדר ביה רבא: דלא חזי לגופיה. להקרבה לא נחתה לה קדושת הגוף, ותימכר שלא במום: ל"א כל דלא חזי להקרבה לאלתר לא קדיש קדושת הגוף והאי דאמר הכא לאלתר לאו דוקא קאמר דהא לא לאלתר [ולא] לאחר זמן לא חזי אלא אגב דקא בעי למימר אשם בן שתי שנים והביאו בן שנה ומחוסר זמן דלאלתר לא חזי ולאחר זמן חזי קאמר הכא לאלתר: [אשם בן שנה. כגון אשם נזיר ואשם מצורע דבן שנה הוא דכתיב בהו כבש: והביאו בן שתי שנים. דבכר קרוי איל או אשם בן שתי שנים כגון אשם גזלות ומעילה דכתיב בהו איל: כל עצמו. היינו כל עיקר אינו קדוש דסבר כיון דלא חזי לגופיה לאשם להקרבה לא נחתא ליה קדושה]: והא מחוסר זמן, דפחות מבן שמונת ימים ואמר ר' שמעון דקדיש קדושת הגוף במס' זבחים בפרק אחרון, דתנן השוחט אותו ואת בנו ומחוסר זמן קדשים בחוץ ר' שמעון אומר שני בלא תעשה דשחוטי

א) אולי צ"ל בנה עולה כיון דנחתא ליה קדושת דמים נחתא ליה נמי קדושת הגוף ובאשם נמי ליקרב וכו'.